

РЕШЕНИЕ

№ 168

гр. Бургас , 02.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, III ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ в
публично заседание на осми юни, през две хиляди двадесет и първа година в
следния състав:

Председател: Росен Д. Парашкевов

Членове: Йорданка Г. Майска
РАДОСТИНА П. ПЕТКОВА

при участието на секретаря Жанета Д. Граматикова
като разгледа докладваното от РАДОСТИНА П. ПЕТКОВА Въззивно
гражданско дело № 20212100500693 по описа за 2021 година

Производството по делото е по реда на чл.258 и сл. ГПК и е образувано пред настоящата съдебна инстанция по повод въззивна жалба от **ЮЛ. П. Т.**, ЕГН: *****, със съдебен адрес: гр. Бургас, ул. „Адам Мицкевич“ 3, подадена чрез упълномощения му по делото процесуален представител адв. Любомир Цветков против **решение № 260187 от 02.02.2021 г., постановено по гр. дело № 2415/2020 г. по описа на РС-Бургас**, с която първоинстанционният съд е отхвърлил исковете ѝ за осъждане на ответника **„ЗАЛОЖНА КЪЩА ИБИС“ ООД**, ЕИК: 102870314, със седалище и адрес на управление: гр.Бургас, ж/к „Меден Рудник“, бл. 436, вх. Г, ет. 1, представляван от Диян Стоянов Донеv, на основание чл. 79, ал. 2 от ЗЗД да ѝ заплати сумата от **900лв.** - обезщетение за вреди, представляващо равностойността на заложиени златни накити, дължимо за пълно неизпълнение на сключен между страните договор за залог от 09.04.2015 год. и сумата от **274.25лв.**, представляваща мораторна лихва, дължима за периода от 26.05.2017 г. до 26.05.2020 г., ведно със законната лихва, начиная от подаване на исковата молба - 27.05.2020 год. до окончателното плащане. С обжалваното решение на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК съдът е осъдил ищцата да заплати на ответното дружество направените по делото разноси от 400 лв.

Във въззивната жалба са изложени съображения за неправилност на атакувания съдебен акт с твърдения за допуснати съществени процесуални нарушения и нарушения на

материалния закон, както и необоснованост. Сочи се, че в нарушение на процесуалните правила първоинстанционния съд не е обсъдил доказателствата по делото в тяхната пълнота и не се е произнесъл по направените възражения, както и, че не е извършил задълбочен анализ и не е изследвал правилно приложимия материален закон на нормата на чл. 79, ал. 1, предл. второ от ЗЗД, което е довело до неправилност и необоснованост на постановения съдебен акт. Изразява недоволство от направените от районния съд изводи, че ответното дружество не следва да носи търсената от него отговорност за заплащане на стойността на процесните накити, тъй като те са били иззети в хода на досъдебното производство, поради обстоятелството, че са обект на престъпление. Въззивникът счита, че претендираното обезщетение е дължимо от ответника, тъй като представлява за заместваща облага на първоначално дължимото по договора и обезщетението за забава, тъй като заложената къща е в неизпълнение на сключения с ищцата договор за паричен заем, обезпечен със залог и следва да възмезди ищцата за вредите от неизпълнението си.

По изложените, подробно доразвити доводи в жалбата се иска отмяна на обжалваното решение и постановяване на ново, с което исковете да бъдат уважени. Претендира присъждане на разноските пред двете инстанции. Не са направени доказателствени искания.

По делото е постъпила и частна жалба от ЮЛ. П. Т., ЕГН: ***** против **определение № 261691 от 02.03.2021г., постановено по гр. дело № 2415/2020 г. по описа на РС-Бургас**, с което първоинстанционния съд е оставил без уважение молбата ѝ по чл. 248 от ГПК, за изменение на горепосоченото обжалвано решение, постановено по същото дело в частта за разноските, с искане за отмяната му и постановяване на ново, с което в полза на ищцата да бъдат присъдени направените от нея пред първата инстанция разноски. Счита, че на ищцата се дължи присъждане на разноските по делото, тъй като с поведението си е ответникът е станал повод за завеждане на делото.

В сроковете по чл.263, ал.1 от ГПК въззиваемия –ответник „ЗАЛОЖНА КЪЩА ИБИС” ООД е представил писмени отговори по въззивната и частната жалба, в които е оспорил изцяло изложените в тях съображения за неправилност на обжалваните съдебни актове. Посочил е, че счита жалбите за неоснователни и моли за потвърждаване на обжалваните съдебни актове като правилни и законосъобразни. Не са направени доказателствени искания.

В съдебно заседание въззивницата, чрез упълномощения си процесуален представител поддържа въззивната и частната си жалба. Излага становище, че е налице допуснато от районния съд нарушение, доколкото в хода на съдебното производство длъжникът е изпълнил своето задължение по договора, но счита това не води до неоснователност на исквата претенция за претендираното обезщетение. Сочи, че претенцията е основана на правото на ищцата да избере за защита една от хипотезите на чл. 79, ал. 2 от ЗЗД, което не изключва възможността в последващ момент когато длъжникът предостави дължимото, то да бъде прието. Заявява, че ищцата е получила процесните вещи още в хода на първоинстанционното производство. Моли за присъждане на разноските

съгласно представен списък по чл. 80 от ГПК.

В съдебно заседание въззиваемото дружество, чрез упълномощения си процесуален представител поддържа писмените си отговори по жалбите на въззивницата. Сочи, че дружеството не е било във владение на вещите, тъй като те са били иззети в досъдебното производство, като впоследствие в хода на делото вещите са били върнати на ищцата. Заявява, че доводите на ищцата за търсената на процесното обезщетение биха били основателни, само ако то е държало вещите и неоснователно е отказвало тяхното връщане. Счита за неоснователно искането на ищцата за ангажиране на отговорността за разноси на ответника, по съображения, че е дал повод за завеждане на делото. Моли за присъждане на разноските по делото съгласно представен списък по чл. 80 от ГПК.

Бургаският окръжен съд, при служебната проверка на обжалваното решение и допълващото го определение по чл. 248 от ГПК, извършена на основание чл.269 от ГПК, не установи съществуването на основания за нищожност или недопустимост, поради което намира, че обжалваните съдебни актове са валидни и допустими. Като взе пред вид събраните по делото доказателства, становищата на страните и като съобрази закона намира за установено от фактическа и правна страна следното:

В исковата молба се твърди, че на 09.04.2015г. между страните е сключен договор за паричен заем, по силата на който ответникът е предоставил в заем на ищцата сумата от 1450лв. срещу задължението на последната да му я върне в уговорения срок при начисляване на съответните месечни лихви и такси. За обезпечение на задължението си на същата дата ищцата сочи, че е заложила в полза на дружеството златни накити – бижута, описани в исковата молба и последващите ѝ уточнения с общо тегло 44 грама. Твърди се, че на 27.05.2015г. ищцата е погасила задължението си към ответника като му е върнала взетата в заем сума, ведно с уговорените лихви и такси, възлизащи в общ размер на 1496лв. Ищцата заявява, че на същата дата ответникът ѝ върнал само част от предадените му в залог бижута, от които липсвали медальон и два синджира с общо тегло 15 грама, като ответникът не дал обяснения за липсата на тези заложенени вещи, нито ѝ възстановил тяхната парична равностойност и не е положил дължимата грижа за опазване на заложеното имущество. Предвид горните обстоятелства и с оглед последвалите уточнения ищцата е предявила искове за осъждане на ответника да ѝ заплати сумата от 900 лв., представляваща обезщетение за нанесените ѝ вреди, изразяващи се в равностойността на заложенени и невърнати ѝ златни накити, дължимо за пълно неизпълнение на сключен между страните договор за залог от 09.04.2015 год., както сумата от 274.25лв., представляваща мораторна лихва, дължима за периода от 26.05.2017 г. до 26.05.2020 г., ведно със законната лихва, начинаей от подаване на исковата молба - 27.05.2020 год. до окончателното плащане. Ангажирани са доказателства. В хода на делото с писмена молба ищцата е заявила, че процесните вещи са ѝ върнати от ответника.

В срока по чл. 131 от ГПК ответното дружество е изложило съображения за

недопустимост на предявените искиове, по съображения, че процесните вещи не се намират в негово държане, а у трето лице, като сочи, че е предприел всички възможни действия за връщане на заложените вещи с цел възстановяването им на ищцата. По същество са оспорени доводите на ищцата, че ответникът не бил положил дължимата грижа за съхранение на получените в залог нейни вещи, а напротив твърди се, че още при установяване на липсата им ответното дружество е предприело незабавни действия, подпомагащи наказателното разследване с цел установяването и изземване на вещите и ограничаване възможността за евентуалното им укриване и неправомерно разпореждане с тях. Ответникът счита предявените искиове за недоказани, като сочи, че ищцата е била наясно за полаганите от него усилия за връщане на вещите, но тъй като същите са били иззети в наказателното производство и не са били в негова владение, това го е поставило в невъзможност да ги върне на ищцата. С допълнителна молба ответникът сочи, че вещите са върнати на ищцата, поради освобождаването им като веществени доказателства по наказателното производство. Ангажирани са доказателства.

Районният съд е квалифицирал предявените искиове с правно основание чл. 79, ал. 1. предл. второ вр. с чл. 156 и сл. и чл. 86 от ЗЗД.

От фактическа страна по делото е установено следното:

Страните не спорят, а и от данните се установява, че на 09.04.2015г. помежду им е сключен договор за паричен заем, обезпечен с учреден от ищцата –длъжник в полза на ответното дружество- кредитор на същата дата залог на златни бижута с общо тегло 44 грама, част от които в размер на 15 грама не са й върнати след изплащане на дължимите по заема суми на 27.05.2015г. По делото се установява, че процесните бижута са били приобщени като веществени доказателства по воденото срещу К.Н.Д. /служител на ответника/ наказателно производство, образувано през 2015г., приключило с влязла в законна сила на 30.06.2017г. присъда от 04.06.20017г., постановена по НОХД № 6143/2016г. по описа на БРС, с която същият е осъден за извършено престъпление по чл. 201 вр. с чл. 26 от НК.

С влезли в законна сила определения от 11.08.2017г. и 22.03.2018г., двете постановени по НОХД № 6143/2016г. по описа на БРС съдът е отказал връщане на процесните вещи до разрешаване на спора за собствеността и притежателя на заложното право върху същите. Въпросът за собствеността върху процесните вещи е разрешен с влязло в законна сила решение 120/13.12.2016г. по в.гр.д. 1755/2016г. по описа на БОС, с което е отменено решение 1191 от 18.07.2016г. по гр.д. 8254/2015г. по описа на БРС, в което е прието, че те са собственост на ищцата, а с влязло в законна сила решение 112/17.16.2020г. по в.гр.д. 846/2020г. по описа на БОС, с което е отменено решение 33/02.01.2020г. по в.гр.д. 3369/2019г. по описа на БРС, е прието, че заложния кредитор на вещите е ответното дружество. Предвид разрешените спорове за правото на собственост и за носителя на заложното право върху процесните вещи с определение от **30.10.2020г.** по НОХД 6143/2016г. по описа на БРС на основание чл. 306, ал. 1, т. 4 от НПК съдът е постановил

връщането им на ответното дружество като техен заложен кредитор.

В хода на делото, ищцата е депозирала молба от 27.01.2021г., в която изрично е признала, че е получила златните си накити от ответното дружество.

Пред първата инстанция са ангажирани свидетелски показания чрез разпит на св. Д. – служител на ответника, от които е установено, че ищцата многократно е била уведомявана от него за хода на наказателното производство, водено във връзка присвояване на накитите, както и за обстоятелството, че същите не могат да ѝ бъдат върнати от дружеството, тъй като са били приобщени като веществени доказателства. Свидетелят сочи, че ответникът дори е съдействал на ищцата, като е ангажирал адвокат по воденото от нея дело за собствеността на същите накити.

Районният съд е отхвърлил предявените искове, приемайки, че не е налице основание за присъждане на търсеното обезщетение за неизпълнение на договора за залог от страна на ответника, по съображения, че макар процесните накити не са погинали или повредени, а са върнати на ищцата, а последната не е доказала наличието на вреди от неизпълнението на договора за залог. Посочено е, че правото за обезщетение за неизпълнение би възникнало за ищцата само ако вещите са погинали.

След съвкупна и самостоятелна преценка на събраните по делото доказателства, като прецени всички относими доказателства и обсъди въведените от страните доводи и възражения, настоящата съдебна инстанция намира, че районният съд правилно е установил фактическата обстановка по делото и изцяло споделя окончателните му правни изводи, към които препраща на основание чл. 272 от ГПК. Предвид това въззивният съд счита, че обжалваното решение следва да бъде потвърдено, като законосъобразно и правилно, като що се касае до наведените оплаквания следва да се изложи следното:

Съгласно чл. 79, ал. 1 от ЗЗД ако длъжникът не изпълни точно задължението си, кредиторът има право да иска изпълнението заедно с обезщетение за забавата или да иска обезщетение за неизпълнение. Ал. 2 сочи, че когато се иска обезщетение вместо изпълнение, длъжникът може да предложи първоначално дължимото заедно с обезщетение за забавата, ако кредиторът има още интерес от изпълнението.

В настоящия случай претенцията на ищцата е основана на твърдения за причинени имуществени вреди, изразяващи се загуба на процесното заложено имущество вследствие неизпълнението на ответника като заложен кредитор да ѝ върне същите вещи, поради което претендира присъждане на обезщетение в размер на тяхната парична стойност.

По делото не се спори, че ответникът е бил лишен от държането на вещите поради приобщаването им като веществени доказателства на основание чл. 111, ал. 1 от НПК в хода на образуваното против негов служител наказателно производство за извършено престъпление по чл. 201 от НК. С оглед неправомерното отнемане на вещите от ответника, в резултат на престъпление, зложния кредитор няма как да носи твърдяната от ищцата

отговорност за неполагане на дължимата грижа за опазване на заложеното имущество, още повече, че същото е установено, че е налично и не е погинало. В хода на наказателното производство в изпълнение на задълженията си по чл. 157, ал. 3 от ЗЗД ответникът е искал връщане на вещите, но поради възникналия спор за установяване на собственика и носителя на заложеното права върху същите вещи до разрешаването му по съдебен ред, съдът е отказал връщане на вещите. Поради задържане на вещите като веществено доказателство по наказателното дело въпреки положените усилия ответникът е бил поставен във временна обективна невъзможност да изпълни задължението си за връщането им на ищцата. След разрешаване на правния спор досежно лицето, в чието полза валидно е възникнало право на залог върху процесните вещи с влязло в законна сила съдебно решение от 17.06.2020г. по в.гр.д. № 846/2020г. по описа на БОС, е постановено връщане на вещите в полза на ответника като техен залогоприемател, след което същият ги е предал на ищцата.

По делото не се твърди, нито се установява вещите да са били погинали или повредени, респ. да са негодни за бъдеща употреба, както правилно е установил районния съд. Това означава, че напълно обоснован и в съответствие с данните по делото се явява извода на първоинстанционния съд, че след като ответникът е изпълнил задължението си за връщане на вещите в хода на делото при условията на чл. 79, ал. 2 от ЗЗД, ищцата няма право да иска обезщетение за неизпълнение в размер на тяхната парична равностойност, още повече и поради това, че същите са били налични, не са погинали и не са подлежали на отнемане в полза на държавата. В тази връзка настоящата инстанция намира за неоснователни доводите на въззивницата, че в хипотезата на чл. 79, ал. 1, предл. второ от ЗЗД търсещия обезщетение вместо изпълнение не следва да доказва на претърпените вреди. Напротив, тъй като в случая не се твърди страните да са уговорили обезщетение за неизпълнение във вид на неустойка по смисъла на чл. 92 от ЗЗД, съгласно общото правило на чл. 82 от ЗЗД подлежащите на обезщетяване вреди подлежат на доказване на общо основание. Такива по делото не са доказани, тъй като вещите са налични, а причината ответника да не ги връща на ищцата преди завеждането на делото е обективна и не може да му се вмени във вина. В хода на делото тази обективна невъзможност за изпълнение е отпаднала с освобождаване на вещите като доказателства по наказателното дело. Това е направило възможно изпълнението на задължението при условията на чл. 79, ал. 2 от ЗЗД, като върнатите вещи са приети от ищцата, без данни за забележки по тях. Полученото от ищцата изпълнение, макар и забавено поради независещи от ответника причини обаче изключва възможността тя да търси обезщетение за неизпълнение в размер на паричната равностойност на наличните и вече предадени ѝ от ответника вещи. Както правилно е приел районният съд такава възможност за ищцата би била налице само в случай, че вещите са погинали, респ. ако са приведени във вид, негоден за първоначалната им употреба.

Горните обстоятелства водят до извод за неоснователност, както на главната претенция по чл. 79, ал. 1, предл. второ от ЗЗД, така и на акцесорните претенции за претендирани върху главницата обезщетения за мораторна лихва за периода от 26.05.2017 г. до 26.05.2020 г. и за законната лихва, начиная от подаване на исковата молба -

27.05.2020 г. до окончателното плащане.

Що се касае до разноските по делото, с постановеното по реда на чл. 248 от ГПК определение от 02.03.2021г. съдът е оставил без уважение молбата на ищцата за изменение на решението, в частта за разноските, с което на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК поради отхвърляне на исковете, в полза на ответника са присъдени направените в първата инстанция разноски в размер на 400 лв. за платено адвокатско възнаграждение. С частната си жалба ищцата е поискала отмяна на горното определение и постановяване на ново, с което ответникът да бъде осъден да ѝ заплати разноските по делото.

Обжалваното определение по чл. 248 от ГПК, съдържащо отказ за изменение на първоинстанционното решение в частта за разноските е правилно, тъй като е постановено в съответствие с нормата на чл. 78, ал. 3 от ГПК и предвидената в нея отговорност при отхвърляне на исковете ищецът да понесе направените от ответника разноски по делото. Неоснователни са доводите на ищцата, че макар да е получила вещите, с поведението си ответникът е дал повод за завеждане на делото. Този извод следва от обстоятелството, че вещите са били неправомерно отнети от държането му, а същият е изпълнил задължението си по чл. 157, ал. 3 от ЗЗД. В тази връзка следва да се отбележи и, че още през 2015г., отпреди завеждане на делото, ищцата е била напълно наясно, че вещите не се намират у ответника, а тъй като са били предмет на престъпление са временно иззети по наказателното дело до приключването му, респ. до получаване на разрешение за връщането им. При това положение, въпреки, че е знаела, че обективно няма как вещите да ѝ бъдат върнати от ответника преди освобождаване им като веществени доказателства, не ответника, а ищцата е станала причина за завеждане на делото, като досежно отговорността за разноски са ирелевантни изложените в жалбата доводи. Обстоятелството, че едва в хода на настоящото производство, след освобождаването им, вещите са върнати на ответника, който впоследствие ги е предал на ищцата, също не променя горния извод, като наред с това досежно отговорността за разноски съдът счита за ирелевантни изложените в жалбата доводи, че исковете са предявени с цел да не се погасят вземанията ѝ по давност. Затова с оглед неоснователността на исковете, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК ищцата дължи на ответника заплащане на направените от него разноски пред първата инстанция, като липсва каквото и да е законово основание за присъждане на разноски в полза на ищцата по делото съобразно исканията ѝ в жалбите.

На основание чл.78, ал. 3 от ГПК с оглед неоснователността на жалбите в полза на въззиваемият-ответник следва да бъдат присъдени и направените пред въззивната инстанция разноски за платено адвокатско възнаграждение в размер на 300 лв. съгласно представения списък по чл. 80 от ГПК.

Мотивиран от горното, Бургаският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 260187 от 02.02.2021 г., постановено по гр. дело № 2415/2020 г. по описа на РС-Бургас.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ частната жалба на **ЮЛ. П. Т.**, ЕГН: *****, със съдебен адрес: гр. Бургас, ул. „Адам Мицкевич“ 3, **против** определение № 261691 от 02.03.2021г. по гр. дело № 2415/2020 г. по описа на РС-Бургас, постановено на основание чл. 248 от ГПК, в частта за разноските.

ОСЪЖДА ЮЛ. П. Т., ЕГН: *****, със съдебен адрес: гр. Бургас, ул. „Адам Мицкевич“ 3, **ДА ЗАПЛАТИ** на „ЗАЛОЖНА КЪЩА ИБИС“ ООД, ЕИК: 102870314, със седалище и адрес на управление: гр.Бургас, ж/к „Меден Рудник“, бл. 436, вх. Г, ет. 1, представляван от Диян Стоянов Донеv на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК направените във въззивното производство разноси за платено адвокатско възнаграждение в размер на **300 ЛВ.**

На основание чл. 280, ал. 3 от ГПК решението не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____